

V OČETOVEM NAROČJU

Bila je noč, v kateri so ognjeni plameni silovito zajemali dom. Oče in mama sta se zbudila in z grozo zbrala otroke. Sredi bleščečih zubljev in prestrašenega ječanja otrok so se pomikali k izhodu.

»Kje je Tine?« Kje je najmlajši? V zmedi je zbežal v zgornje nadstropje.

»Pospremi otroke na varno!« je zaklical oče k mami. »Grem po Tineta.« Takrat pa se je leseno stopnišče sesulo. Plamen je nevarno siknil in oplazil očeta, ki je s pogledom iskal in klical otroka.

»Tine! Kje si Tine?«

»Tu sem oči!« se je oglasilo sredi hreščanja v zgornjem nadstropju. »Pomagaj mi oči!«

»Tine, pojdi na balkon,« je zakričal oče in stekel iz hiše. Nad vhodnimi vrati se je na balkonu prikazal prestrašen otrok. Svetloba plamenov se je bleščala na njegovem obrazu.

»Oči, pridi pome! Oči ...« je jokal in prosil otrok.

»Tine, jaz ne morem k tebi. Ti moraš k meni. Skoči! Skoči otrok, skoči v moje naročje.«

Tine se je ozrl v globino in kriknil: »Bojim se! Bojim se!«

»Ne boj se, Tine! Očka te bo ujel!«

Dim je zavil otroka v svoj skeleči objem in ognjeni zublji so se približevali.

»Nič ne vidim,« je hlipal mali Tine. »Nič več ne vidim.«

»Očka te vidi. Dovolj je, da te jaz vidim. Tine skoči! Ne boj se! Vidim te!«

Vročina plamenov je pekla, dom se je v ječanju podiral.

»Tine zaupaj! Skoči! Ujel te bom!«

Otrok se je povzpел na ograjo in se prevalil v globino – v naročje očeta.

Tesno sta se oklenila in stekla k ostalim.

Danes živi Tinetova družina v varni hiši, ki je njihov novi dom. Spomin na dogodek, ki je opisan, je težek za vse, še prav posebej za malega Tineta. Toda prav v tem dogodku se je v njem utrdilo spoznanje, da te očka nikoli ne zapusti, da mu je vredno zaupati in se vedno znova zateči v njegovo varstvo. V nobeni bolečini ne smemo ostati sami – v njej se moramo izročiti v objem tistih, ki nas imajo radi. Kako pomembni so objemi, ki nas v stiskah nikoli ne zapustijo!

